

Arrest

nr. 309 162 van 1 juli 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 14 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juni 2024.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 13 maart 2024, dient diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 25 april 2024 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekster wordt gehoord op 3 april 2024.

1.3. Op 16 mei 2024 trekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een eerdere beslissing, waarbij verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, in. Dientengevolge verwerpt de Raad het daartegen ingediende beroep op 27 mei 2024, bij arrest nr. 307 227.

1.4. Op 4 juni 2024 neemt de commissaris-generaal opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die

op 5 juni 2024 ter kennis wordt gebracht en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit, bent u afkomstig uit Hargeisa in Somaliland en maakt u deel uit van de Isaqclan. U ging naar school tot u zo'n negen jaar oud was. U werkte in een schoonheidssalon in Hargeisa.

Ongeveer in juli 2021 leerde u [M.A.O.] kennen op de markt waar jullie allebei werkten. Hij behoort tot de minderheidsclan Gaboye. U hechtte daar echter geen belang aan, aangezien u verliefd was op hem. Vier à vijf maanden later besloten jullie te trouwen en u stelde hem voor aan uw familie om goedkeuring te krijgen voor het huwelijk. Toen uw familie vernam dat hij tot Gaboye behoorde, keurden ze het huwelijk niet goed. Ze stelden voor om met iemand van uw eigen clan te huwen. U weigerde dit echter. Nadien besloot u in het geheim te huwen met Mohamed. Enkel een vriend van hem en een vriendin van u waren op de hoogte van het huwelijk. Toen uw familie te weten kwam dat u toch was gehuwd met iemand van de Gaboyeclan, werden ze boos en uw broer sloeg u. Ook sloot hij u op in de gevangenis. Uw man werd ook gearresteerd en zijn huis werd door uw familie in brand gestoken.

U kon de gevangenis verlaten doordat u zwanger was en u daar wat ziek van was. Nadien kreeg u ook een miskraam omdat uw broer u sloeg. U ging vervolgens naar de dokter en toen uw broer te weten kwam dat u een miskraam had gehad, dreigde hij ermee u of uw man te doden. U stelt ook dat uw familie u opnieuw liet besnijden na uw huwelijk. U besloot daarop van huis weg te gaan en ging bij Jenkele vriendinnen wonen. U kwam amper buiten uit schrik dat de politie u zou arresteren. Uw broer had immers uw foto aan de politie bezorgd zodat ze u konden vinden. U woonde uiteindelijk zo'n twee jaar lang bij die vriendinnen.

Op een dag kwam er een vrouw bij jullie op bezoek die in Engeland woonde. Jullie besloten samen uit te gaan. U zag daar een handtas op tafel staan waar niemand bij was. U keek erin en zag een Duits paspoort en identiteitskaart. U nam deze mee en uw vriendin zei dat het nuttig kon zijn om met die documenten naar Europa te reizen. U ging met de documenten naar een reisagent en kocht een ticket.

U verliet Somalië op 12 maart 2024 en reisde via Addis Abeba, Ethiopië naar België. U kwam hier de volgende dag aan en werd tegengehouden aan de luchthaven omwille van uw valse documenten. U werd vervolgens in het gesloten centrum te Holsbeek geplaatst. Op 13 maart 2024 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

In geval van terugkeer naar Somalië vreest u dat uw broer u zal vermoorden. Ook vreest u dat u zou worden nageroepen omwille van uw huwelijk met iemand van een minderheidsclan.

U vernam tevens dat uw man in februari 2024 werd vrijgelaten uit de gevangenis. U weet niet waar hij zich nu bevindt.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van uw Somalische geboorteakte neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid – u heeft immers getracht het Rijk te betreden met documenten van iemand anders – rechtvaardigde dat een versnelde procedure zoals bedoeld in artikel 57/6/1, §1, c) van de Vreemdelingenwet werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Waar uw advocaat in haar e-mail van 29 maart 2024 bezwaar indiende tegen de organisatie van het gehoor via videoconferentie omdat ze geen kennis had genomen van de nodige maatregelen die het CGVS dient te nemen bij de organisatie van een videogehoor, dient erop gewezen te worden dat deze maatregelen weldegelijk getroffen werden door het CGVS om te voldoen aan artikel 13/1 van het KB van 11 juli 2003 dat stipuleert dat het gehoor dient plaats te vinden in omstandigheden die een "passende geheimhouding waarborgen". Zo werd er gebruik gemaakt van een beveiligd videoconferentiesysteem en een gesloten netwerk en wordt er gebruik gemaakt van End-to-End encryptie. Ook ontving u op het moment van uw oproeping voor een persoonlijk onderhoud met videoconferentie – die u weigerde te ondertekenen, een privacyverklaring. Voorts maakten u of uw advocaat tijdens het videogehoor geen gewag meer van enig bezwaar. Bijgevolg werd er aan dit bezwaar geen gevolg gegeven.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Zo is het vooreerst niet aannemelijk dat u gehuwd bent met iemand van de minderheidsclan Gaboye.

In de eerste plaats stemmen uw verklaringen over wanneer uw huwelijk plaatsvond niet overeen. Zo stelde u op 21 maart 2024 bij de DVZ dat u zo'n één à anderhalf jaar geleden huwde met uw man; wat uw huwelijk dus ergens tussen oktober 2022 en maart 2023 situeert (verklaring DVZ, punt 16). U herhaalt dit nogmaals wanneer u over uw problemen spreekt in de vragenlijst van het CGVS (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens

uw persoonlijk onderhoud van 3 april 2024 met het CGVS stelt u dan weer dat u meer dan twee jaar eerder en meer specifiek in januari 2022 huwde (CGVS, p.6, 14). Dat u er niet in slaagt consistente verklaringen af te leggen betreffende de datum van uw huwelijk dat de bron van al uw problemen was, doet dan ook in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook slaagt u er niet in de door u aangehaalde vervolgingsfeiten consistent te situeren. Waar u bij de DVZ immers stelde dat uw familie u ergens begin dit jaar (i.e. 2024) liet arresteren omdat ze u wilden verbieden te huwen met iemand van een minderheidsclan (vragenlijst CGVS, vraag 3.1), valt dat niet in overeenstemming te brengen met het huwelijk dat op dat moment reeds zou hebben plaatsgevonden (zie hoger). Waar u op het CGVS uw problemen echter veel eerder situeert en stelt u dat u na alle gebeurtenissen met uw familie nog twee jaar onderdook bij vriendinnen alvorens het land te verlaten (CGVS, p.9), valt dit evenmin in overeenstemming te brengen met de datum van uw huwelijk die u op de DVZ aanhaalde (zie hoger). Dit doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Met deze discrepanties geconfronteerd zegt u dat u dat zo niet bedoelde, dat de tolk u mogelijk niet goed had begrepen, en dat er verschillende dialecten zijn in Somalië (CGVS, p. 21). Deze uitleg kan niet overtuigen gezien u vooreerst op de DVZ na voorlezing van het verslag in het Somalisch bevestigde dat alle verklaringen juist en correct waren (vragenlijst CGVS) en gezien u ook op het CGVS in het begin van uw persoonlijk onderhoud verklaarde dat alles goed was verlopen op de DVZ (CGVS, p. 3).

Verder stelde u bij de DVZ dat u uiteindelijk besloot Somaliland te verlaten doordat u voortdurend bang werd gemaakt en bedreigd werd door uw familie (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Echter blijkt uit uw verklaringen bij het CGVS dat u nadat u onderdook geen problemen meer kende met uw familie. U zag uw broer immers niet meer nadat u onderdook (CGVS, p.21). U zou louter hebben gehoord dat hij u nog zocht (ibid.). Dit is geenszins een constante bedreiging. Deze inconsistentie ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder.

Los van de tegenstrijdigheden in uw verklaringen kunnen er ook nog vraagtekens gezet worden bij uw huwelijk en hoe dit tot stand kwam. Zo is het weinig aannemelijk dat u pas na enkele maanden zou hebben ontdekt wat de clan van uw man was (CGVS, p.11). Zoals u zelf stelt is het clanbehoren in Somalië dusdanig belangrijk voor iemands positie binnen de maatschappij dat er wel verondersteld kan worden dat u meteen wist wat de clan van uw man was (CGVS, p.11; landeninformatie, stuk 1). Uw onwetendheid betreffende zijn clan is des te ongeloofwaardiger daar u zelf stelt dat de Madhibaan/Gaboye als minderwaardig worden beschouwd en ook in Hargeisa in een aparte wijk wonen (CGVS, p.11). Dat u dan toch niet sneller zou hebben achterhaald – en op z'n minst interesse zou hebben getoond- in de clan van uw man, is vreemd en ondermijnt te meer de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vervolgens is het vreemd dat u uw man voorstelt aan uw familie en ervan uitging dat ze uw hand aan uw man zouden geven zoals het gewoonlijk gaat (CGVS, p.12). Dit slaat nergens op gelet op de Somalische context en de perceptie van minderheidsclans zoals Gaboye. U bent zich duidelijk ook zelf bewust van deze perceptie daar u stelt dat u zich slecht voelde toen u ontdekte dat uw man Gaboye was, aangezien u al eerder zag wat de gevolgen van dergelijke interclanhuwelijken waren (CGVS, p.11-12). Ook stelt u dat, hoewel de jongeren minder belang hechten aan de clan dan ouderen, dat er toch zelden overgegaan wordt tot een huwelijk met iemand van een minderheidsclans gelet op de daarbij horende risico's op verstoting, etc. (CGVS, p.12). Dat u er desondanks vanuit zou zijn gegaan dat uw familie wel akkoord zou gaan met het huwelijk kan niet overtuigen.

Het is tevens merkwaardig dat u zou beslissen in het geheim te huwen met uw man nadat uw familie reeds duidelijk had gemaakt niet akkoord te zijn met uw keuze omwille van de clan van uw man. Ook is het vreemd dat u niet verder nadacht over uw toekomst en het risico of de gevolgen dat uw huwelijk met zich zou kunnen meebrengen. U stelt louter dat u dacht dat het goed zou verlopen en dat u niet dacht dat uw familie het te weten zou komen (CGVS, p.15). Dit slaat nergens op gezien u geen plannen maakte met uw man om te vermijden dat uw familie het te weten kwam (CGVS, p.15) en u bovendien na uw huwelijk gewoon thuis bij uw familie bleef wonen (CGVS, p.16).

Ook is het opmerkelijk dat u na alle gebeurtenissen nog twee jaar lang in Somalië bleef wonen en tevens in dezelfde wijk als waar uw problemen plaatsvonden (CGVS, p.9). U stelt dat uw broer u nog steeds zocht. Dit kan echter niet overtuigen. U bleef immers bij uw vriendinnen, waarvan verondersteld kan worden dat uw broer ze ook wel zal kennen. Het kan niet overtuigen dat hij er in twee jaar niet in is geslaagd u te lokaliseren. Dit doet te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daar er geen geloof kan worden gehecht aan uw huwelijk met iemand van een minderheidsclan kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten die daar het gevolg van zouden zijn geweest.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Hargeisa, Somaliland te worden beoordeeld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland worden de rapporten UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type,COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html> of op <https://www.refworld.org>, de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-somalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de COI Focus Somalië: Overzicht veiligheidsincidenten van 21 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie._overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de zelfverklaarde republiek Somaliland en de semiautonome federale lidstaat Puntland een relatieve vrede en stabiliteit kennen. Wel betwisten Somaliland en Puntland de controle over de (grens)regio's Sool en Sanaag, alsook over het gebied Cayn, deel van de regio Togdheer. In februari 2023 riepen leiders van de Dhulbahanteclan de betwiste regio's Sool, Sanaag en Cayn, uit tot de onafhankelijke deelstaat SSCKhaatumo bestuurd door de Somalische federale overheid, en vroegen de Somalilandse strijdkrachten zich terug te trekken uit het gebied. Hierop braken in de stad Las Anod, de hoofdstad van de regio Sool, gevechten uit tussen milities van de Dhulbahanteclan en veiligheidstroepen uit Somaliland. De situatie bleef gespannen met periodes van kalmte, afgewisseld door sporadische opflakkingen van het geweld in de stad, of in de buurt van de stad, maar niet meer in die intensiteit zoals in de maand februari 2023.

Wat betreft Sanaag, controleert Somaliland de westelijke delen van de regio en Puntland het oostelijke deel. De controle over het gebied dat aan de regio Bari in Puntland grenst, wordt betwist. Het aantal veiligheidsincidenten in Sanaag was in de periode van januari tot en met november 2023 laag, met name 15. ACLED noteert vooral battles in deze regio. Dit zijn bijna allemaal gevechten tussen verschillende clanmilities. In augustus 2023 braken er gevechten uit tussen de Sacad Yoonus-subclanmilitie en de Habar Jeclo Habo-subclanmilitie. Dit clanconflict hield drie dagen aan en kostte het leven aan minstens 18 militiestrijders. Al-Shabaab, die aanwezig is in het noordoostelijke deel van de regio Sanaag, claimde de verantwoordelijkheid voor vier geweldsincidenten. De groepering is in de regio ook betrokken bij goudmijnactiviteiten en heft lokale belastingen. In de verslagperiode klasseert ACLED vier incidenten onder de filter civilian targeting met in totaal vier burgerdoden. Het gaat over twee moorden in het kader van clanwraak, de onthoofding door al-Shabaab van een vermoedelijke khat-/mirahandelaar en de moord op een Ethiopische vluchteling door onbekenden.

De veiligheidssituatie in Somaliland is relatief stabiel. De drie regio's Awdal, Wogooyi Galbeed en Togdheer, met uitzondering van de stad Buhodle in Togdheer waar de controle wordt betwist tussen Puntland en Somaliland, staan onder volledige controle van de Somalilandse administratie en strijdkrachten. Ze behoren tot de regio's in Somalië met het laagste aantal incidenten in de verslagperiode, en het laagste aantal slachtoffers. In Awdal en Wogooyi Galbeed worden er tussen januari en november 2023 respectievelijk drie en vier veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED. Het geregistreerde geweld in de regio Togdheer schommelt in de verslagperiode tussen één en drie incidenten per maand (27 in het totaal). Het gaat voornamelijk om gevechten tussen Somalilandse veiligheidsdiensten en lokale clans enerzijds en tussen clans onderling anderzijds. Voor november 2023 noteert ACLED het hoogst aantal battles, namelijk 11. Dit zijn bijna allemaal gevechten tussen de Somalilandse veiligheidsdiensten en de Sool Sanaag Cayn (SSC)-militie rond Buhodle. ACLED noteert 54 dodelijke slachtoffers in de verslagperiode, waarvan 52 door battles. Er worden geen burgerdoden geregistreerd voor dit type van geweld. De dodelijke slachtoffers zijn voornamelijk clanmilitieleden en soldaten van het Somalilandse leger.

Niettegenstaande Puntland de meest stabiele en ontwikkelde staat van Somalië genoemd wordt, wordt het gebied nog steeds getekend door uitdagingen op het vlak van veiligheid, zoals de aanwezigheid van en veiligheidsincidenten door al-Shabaab en ISS en rivaliteit tussen clans en strijdkrachten. De regio Bari kent de meeste geweldsincidenten van Puntland. Het staatsbestuur en veiligheidsapparaat van Puntland heeft de volledige controle over de regio Nugaal. Tussen januari en november 2023 registreert ACLED 25 veiligheidsincidenten in de regio Nugaal, waaronder 15 onder de categorie battles. Dit zijn gevechten tussen de Puntlandse veiligheidsdiensten onderling, tussen onbekenden en de Puntlandse politie en clanconflicten. ACLED noteert in totaal 40 van de 44 dodelijke slachtoffers in de regio Nugaal onder deze categorie, waaronder ook burgers. Wat violence against civilians betreft, noteert ACLED onder de 9 geregistreerde incidenten, onder andere schietincidenten door Puntlandse veiligheidsdiensten, clanmilities en onbekende schutters.

In de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 worden de regio's Sanaag, Awdal, Wogooyi Galbeed en Togdheer en Nugaal bestempeld als regio's waar er géén reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio's Sanaag, Awdal, Wogooyi Galbeed en Togdheer en Nugal sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde geboorteakte kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Deze bevat louter uw persoonsgegevens die in deze beslissing niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster een schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 57/7 en 48/3 tem 48/5 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 *juncto* 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 24.2 van het Handvest van Grondrechten van de Unie, een schending van artikel 4 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), van de samenwerkingsplicht, van artikel 6 van het EVRM, van artikel 13/1 van het KB van 11 juli 2003, van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van artikel 57/5*quater* van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster bekritiseert ten eerste het verloop van het interview bij de DVZ. Zij betoogt dat haar verklaringen bij de DVZ verschillende fouten bevatten, dat zij op afstand gehoord werd en de *protection officer* alsook de tolk niet in haar aanwezigheid waren op het moment dat zij haar verklaringen aflegde, dat de verklaring na afloop van het gehoor niet werd voorgelezen door de tolk, zij haar verklaringen ondertekende zonder kennis te hebben van de Nederlandse taal, zij niet werd bijgestaan door een raadsman die haar had kunnen wijzen op het belang van een volledige voorlezing ervan alvorens het te ondertekenen. Zij meent dat dergelijke omstandigheden een schending uitmaken van artikel 6 van het EVRM omwille van verschillende redenen, waarbij zij aanstipt dat er vaak ruis zit op de communicatie, het gebruik van voorgedrukte sjablonen problematisch is, haar verklaringen niet werden voorgelezen, zij een afgeprinte verklaring kreeg voorgelegd ter ondertekening zonder enige vorm van juridische bijstand en er geen enkele vorm is van juridische controle op de naleving van de procedureregels. Zij benadrukt dat zij geen kopie van haar verklaring heeft ontvangen na afloop ervan, waardoor zij de mogelijkheid werd ontzegd om er kennis van te nemen. Hierdoor heeft zij dit niet kunnen nalezen op mogelijke fouten en kunnen volgens haar de incongruenties haar niet worden tegengeworpen. De verhoren op afstand maken elke vorm van controle op het concreet procesverloop volgens haar onmogelijk. Zij meent dat de verplicht gestelde vragen omtrent het verloop van het gesprek bij de DVZ niet aangewend worden voor de finaliteit waartoe ze bestemd zijn, namelijk om de verzoeker toe te laten correcties of aanvullingen aan te brengen. Zij kaart aan dat dergelijke handelswijze verschilt van die

gehanteerd in de gewone procedures en dit een niet-toelaatbare schending uitmaakt van artikel 10 van de Grondwet nu er geen enkele objectieve reden voorhanden is om beide categorieën op dit punt op een verschillende wijze te behandelen. Zij voegt hieraan toe dat het algemeen bekend is dat de verklaringen bij de DVZ vaak fouten bevatten, wat ook voor haar het geval zou zijn. Zo stelt zij dat haar huwelijk plaatsvond in januari 2022 en niet in oktober 2022-maart 2023 zoals in de DVZ-verklaring staat te lezen. Zij wijst erop dat ze niet in de mogelijkheid was om die foutief begrepen informatie te corrigeren. Haar verklaringen omtrent het tijdstip van het onderduiken en problemen met de familie zijn om die reden als incongruent beschouwd. Zij stelt dat zij niet verklaard heeft dat zij voortdurend bedreigd werd. Zij meent dat haar verklaring genuanceerder was en dat zij voortdurend in angst leefde en twee jaren ondergedoken was omdat zij geen middelen had om het land te verlaten.

Ten tweede bekritiseert verzoekster het verhoor via videoconferentie. Zij wijst erop dat zij hiertegen bezwaar aantekende, maar dat de commissaris-generaal weigerde haar gehoor fysiek te laten doorgaan en een brochure en privacyverklaring zou hebben overgemaakt. Zij voert aan dat niet kan blijken dat zij er daadwerkelijk kennis van heeft genomen. Zij verwijst naar een e-mail van 11 juni 2024 waarin de heer L.D. aangaf dat de bijlagen gevoegd aan de e-mail nog niet in voege waren toen verzoekster hier aankwam. Volgens haar bevat het administratief dossier geen ondertekende privacyverklaring. Zij vervolgt dat er geen tolk werd ingeschakeld om de inhoud ervan voor te lezen, waardoor elk bewijs ontbreekt dat zij daadwerkelijk kennis heeft genomen van dit document. Zij kaart nog aan dat de commissaris-generaal niet geantwoord heeft op haar grief dat zij kampt met stress en daardoor de gehoren op afstand als belastend ervaart. Zij besluit dat haar bezwaar aldus zonder afdoende motivering van tafel geveegd werd.

Ten derde gaat verzoekster in op haar huwelijk met haar echtgenoot die behoort tot de minderheidsclan Gaboye. Zij legt uit dat zij zich bewust was van de culturele clanrealiteit, maar dat ze de clan van haar partner niet belangrijk achtte voor zichzelf als jonge vrouw. Het komt volgens haar wel vaker voor dat jongeren in de clanlijn geen onoverkomelijke drempel meer ervaren voor het aangaan van relaties en huwelijken. Ze stelt dat ze elkaar leren kennen hebben op de markt waar zij werkzaam waren, nadien afspraken en ze de tijd namen. Pas na enkele maanden, toen ze dolverliefd was op de jongen en zij met hem wilde trouwen, zou ze een gesprek zijn aangegaan over de clan waartoe hij behoorde. Zij voegt nog toe dat ze initieel geen weet had van de woonplaats van haar partner, dat ze afspraken in de stad en meent dat de bestreden beslissing op dit punt niet goed gemotiveerd is. Hoewel zij van slag was toen zij hoorde van de clan van haar partner, was zij ervan overtuigd dat haar ouders dit huwelijk zouden goedkeuren gelet op haar liefde voor hem. Zij kende haar ouders bovendien niet als conservatief, maar dit was buiten haar broer gerekend. Zij had op geen enkele manier kunnen vermoeden dat hij haar zou mishandelen en bedreigen met de dood. Haar beslissing om in het geheim te huwen is in het licht van de weigering van haar ouders allerminst merkwaardig. Zij stelt zich er wel degelijk bewust van te zijn geweest dat een geheim huwelijk problemen kon opleveren. Ze hadden daarom het plan om elders te gaan wonen, maar omdat ze geen middelen hadden, bleven ze elk bij hun ouders wonen, waarna zij in snelheid zijn gepakt en haar broer haar had opgesloten. Zij benadrukt dat haar broer en niet haar ouders diegene was die haar opsloot, die geweld gebruikte en die brand had gesticht in het huis van haar partner. Zij benadrukt dat haar moeder verzocht om haar vrijlating, dat haar vader hiermee instemde en dat haar broer daarentegen uit was op wraak nu zij de eer van de familie had bezoedeld. Volgens haar gaat de commissaris-generaal eraan voorbij dat het gaat om twee jonge mensen die niet de eigen middelen hadden om hun leven vrij in te richten. Waar haar verweten wordt geen juiste inschatting gemaakt te hebben van de problemen die haar te wachten zouden staan, gaat de commissaris-generaal volgens haar voorbij aan haar profiel. Zij legt uit dat zij een laaggeschoolde vrouw was van jongvolwassen leeftijd die haar hele leven in afhankelijkheid van haar familie heeft geleefd. Zij kent een bijzonder zwak profiel, zowel intellectueel als sociaaleconomisch. Zij meent dat zij nauwelijks bevraagd werd over haar scholingsgraad, werkervaringen, thuismilieu en de impact ervan op haar positie als vrouw/dochter. Zij herhaalt dat zij onmogelijk kon vermoeden dat zij door haar eigen broer met de dood bedreigd zou worden.

Ten vierde kaart verzoekster aan dat zij niet ondervraagd geweest is over de periode dat zij ondergedoken was. Zij legt uit dat zij afwisselend bij vrienden verbleef in de grootste anonimiteit nu zij enkel buiten kwam voor de hoogst noodzakelijke zaken. De commissaris-generaal gaat er volgens haar verkeerdelijk vanuit dat de broer haar vriendinnen kende. Zij wijst erop dat die vraag haar nooit gesteld is geweest en dat de commissaris-generaal overgaat tot persoonlijke veronderstellingen die elk objectief karakter ontberen.

Ten vijfde betoogt verzoekster dat zij slachtoffer is van genitale verminking. Zij legt uit dat zij een eerste keer besneden werd als kind en een tweede keer nadat zij in het geheim in het huwelijk getreden was. Het medisch attest dat zij voegt, toont volgens haar aan dat de infibulatie type III bevestigt. Zij kaart aan dat hieromtrent in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd. Als jongvolwassen vrouw van vruchtbare leeftijd zou zij een verhoogd risico lopen om opnieuw besneden te worden na de bevalling. Zij wijst erop dat slachtoffers van genitale verminking een kwetsbaar profiel hebben, waarna zij ingaat op de verplichting voor de lidstaten om een gender sensitieve opvang- en asielprocedure te introduceren en verwijst naar een rapport van Nansen, het Verdrag van Istanbul en het UNHCR. Zij benadrukt dat zij als alleenstaande vrouw in een klassiek masculien gedomineerde samenleving zeer weinig autonomie heeft over haar eigen seksuele

gezondheid en de wens om zich voor te planten. Zij wijst erop dat een eventuele zwangerschap ernstige gevolgen kan hebben voor haar fysieke en mentale gezondheid. Zij wijst nog op de gebrekkige gezondheidszorg in Somalië. Zij wijst erop dat zij omwille van haar besnijdenis reeds een daad van vervolging heeft ondergaan en dus volgens artikel 48 van de Vreemdelingenwet een omkering van de bewijslast moet worden toegepast. De Franstalige kamers van de Raad zouden volgens haar vrouwelijke genitale verminking type III erkennen als een bijzonder ernstige vorm van vervolging.

Ten vijfde kaart verzoekster aan dat zij de notities van het gehoor niet ontvangen heeft. Zij meent dat er geen sprake is van een uitzondering waardoor de notities op hetzelfde moment als de beslissing mogen betekend worden. Omdat zij niet in staat gesteld werd haar opmerkingen te formuleren vooraleer de beslissing werd genomen, zou de beslissing volgens haar behept zijn met een substantiële onregelmatigheid.

Ten zesde gaat zij in op de subsidiaire beschermingsstatus. Zij betoogt dat zij als vrouw behorend tot een meerderheidsclan en gehuwd met een Gaboye-clanlid riskeert om buiten de gemeenschap te worden verstoten en te worden gediscrimineerd, vernederd met sociaal isolement tot gevolg. Omdat het belang van een gemeenschap dermate groot is, is een geïsoleerd leven een bestaan in de marge. Zij herhaalt dat zij laaggeschoold en alleenstaand is en dat zij gebrek heeft aan werkervaring en aan financiële zelfredzaamheid. Zij verwijt de commissaris-generaal hiermee geen rekening te houden. Zij voegt nog toe dat zij niet kan terugvallen op haar echtgenoot omdat die vermist is. Zij herhaalt dat vrouwen zonder mannelijke bescherming een verhoogd gevaar lopen. In dit verband wijst zij erop dat UNHCR duidelijk is dat vrouw-zijn aanleiding kan geven tot vervolging op basis van een sociale groep en dat Amnesty International in 2018 erop heeft gewezen dat vrouwen zonder mannelijke bescherming een groot risico lopen op het wijdverspreide seksuele geweld. Zij wijst er nog op dat *Freedom in the World* in het rapport van 2018 de nadruk legt op de bijzonder ernstige en doorgedreven discriminatie die vrouwen ondergaan en besluit dat ook verschillende rapporten aantonen dat de zeer zwakke economische situatie van vrouwen, in het bijzonder van diegenen die intern ontheemd zijn, een bijzonder kwetsbare groep maakt.

Ten slotte besluit zij dat minstens het voordeel van de twijfel had moeten worden toegekend.

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster de volgende nieuwe stukken:

- e-mail verzonden door ondergetekende aan het CGVS;
- antwoord van CGVS per e-mail van 2/4/24;
- communicatie tussen raadsman van verzoekster en de sociale dienst van het gesloten centrum;
- medisch document besnijdenis verzoekster.

Zij maakt nog melding van volgende weblinks:

- <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2019/01/nansen-note-2018-3-asielprocedure-beoordeling-bewijsmiddelen.pdf>;
- <https://nansen-refugee.be/nl/2020/02/17/nansen-profiel-2020-1-de-nood-aan-internationale-bescherming-van-somalische-vrouwen-slachtoffer-van-genitale-verminking-type-iii/>;
- <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2019/03/NANSEN-Gegronde-vrees-tot-vervolging-van-een-alleenstaande-ontheemde-vrouw-zonder-netwerk-in-Somali%C3%AB-die-slachtoffer-werd-van-FGM-Februari-2019.pdf>;
- <http://www.refworld.org/docid/3d36f1c64.html>;
- <https://www.amnesty.org/download/Documents/POL1067002018ENGLISH.PDF>;
- <https://www.refworld.org/docid/5b7bcc4da.html>.

3. De nota met opmerkingen

3.1. De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift

3.2. Bij de verweernota voegt de commissaris-generaal volgende nieuwe stukken:

- RvV arrestnr. 291 490 van 4 juli 2023;
- landinfo: Somalia – Female Genital Mutilation, d.d. 14/09/2022;
- COI Focus Somalië: Vrouwelijke genitale verminking (VGV) in Somaliland en Puntland van 9 juni 2016;
- 28 Too Many – FGM in Somalia en Somaliland, d.d. 03/2021.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van

het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen

waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij onder meer een vrees voor vervolging aan, omwille van het risico op een herhaalde vervolging, met name het risico op het opnieuw ondergaan van een infibulatie (VGV type III). Zij legt een medisch attest van 5 april 2024, ter attestatie van de door haar ondergane infibulatie voor.

5.2. Uit het door de verzoekende partij bij haar aanvullende nota neergelegd medisch attest van 5 april 2024 blijkt dat verzoekster een VGV type III – een infibulatie – heeft ondergaan.

5.3. Vrouwelijke genitale verminking (hierna VGV), van welke aard dan ook, is een ernstige en onomkeerbare aantasting van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan. Dergelijke handelingen vallen onder de noemer “daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld” en “daden van genderspecifieke”, in de zin van artikel 48/3, § 2, tweede lid, a) en f) van de Vreemdelingenwet en deze handelingen zijn gericht tegen vrouwen als leden van een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Ook in de EUAA Country Guidance Somalië van augustus 2023 wordt aangegeven dat VGV een vervolgingsdaad uitmaakt. *In casu* kan de VGV, waarvan verzoekster het slachtoffer is, dus als vervolging worden gekwalificeerd.

5.4. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, bepaalt:

“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”

5.5. Aangezien verzoekster aldus reeds het slachtoffer was van -wat kan worden gekwalificeerd als een daad van vervolging- dient te worden aangenomen dat deze omstandigheid een duidelijke aanwijzing vormt dat de vrees voor vervolging gegrond is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen. In deze past het dan ook om de beschikbare landeninformatie aangaande infibulatie en het risico op herinfibulatie, van naderbij te bestuderen.

5.6. In de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, wordt verder, onder meer, verwezen naar de volgende landeninformatie: Denmark, DIS, Somalia: Female Genital Mutilation (FGM) van februari 2021 en COI Query Somalia, “Forms and prevalence of repeated FGM/C” van 21 april 2023. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat VGV bijna universeel doorheen geheel Somalië wordt uitgeoefend. Bijna alle vrouwen in Somalië hebben een vorm van VGV ondergaan en er zijn geen indicaties dat deze cijfers in dalende lijn zouden gaan. Integendeel werd in begin 2022 een stijging van de cijfers waargenomen. Uit een studie van 2020 blijkt dat 99% van alle Somalische vrouwen VGV hebben ondergaan, waarbij de meest voorkomende vorm de infibulatie is (64,2 %). Uit een bevraging blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal Somaliërs zich verzetten tegen VGV en overwegen om hun dochter niet bloot te stellen aan deze praktijk. De jongere generatie Somaliërs uiten wel een voorkeur voor de Sunni vorm (die in principe de vorm kan aannemen van zowel type I, type II als type III besnijdenis, maar doorgaans geen volledige infibulatie inhoudt). In de beschikbare landeninformatie wordt aangegeven dat er geen onderscheid in prevalentie en het ondergane type van VGV is, naargelang de verschillende regio's in Somalië. Ook de sociaaleconomische levensomstandigheden en de clanaffiliatie hebben nagenoeg geen invloed op de prevalentiegraad.

Specifiek wat betreft infibulatie en het risico op re-infibulatie, blijkt dat vrouwen voorafgaand aan het huwelijk, een bevalling of om medische redenen een desinfibulatie ondergaan. Dit kan gebeuren door een

gezondheidsmedewerker, dan wel door de echtgenoot van de vrouw zelf (waarbij dit laatste voornamelijk voorkomt in Zuid-Somalië). Een bron van de UNFPA (United Nations Population Fund) geeft aan dat re-infibulatie vaak voorkomend ("very common") is in Somalië, waarbij dit gebruikelijk gebeurt na een bevalling. Re-infibulatie komt voor in alle delen van Somalië, waarbij er geen geografische verschillen zijn. De re-infibulatie gebeurt meestal door de vroedvrouw of indien deze weigert of niet over de vereiste kennis beschikt, door een traditionele besnijder. Een UNICEF-expert geeft aan dat de re-infibulatie herhaaldelijk wordt gedaan, meestal na de bevallingen van twee tot vier kinderen. Re-infibulatie kan ook voorkomen om andere redenen, bijvoorbeeld na seksueel geweld, een buitenhuwelijkse relatie of indien de eerste infibulatie niet naar wens gebeurde. Er is echter geen sprake van een systematische re-infibulatie na bevalling of echtscheiding in Somalië. Wat betreft de inspraak van een vrouw bij de beslissing over de re-infibulatie is er sprake van verschillende standpunten. Er wordt aangegeven dat vrouwen moeilijk kunnen ingaan tegen de aanwezige vroedvrouw of de (vrouwelijke) familieleden. Er zijn ook gevallen van vrouwen die een re-infibulatie ondergingen, niettegenstaande dat zij uitdrukkelijk aangaven dit niet te willen of die hierover voorafgaand niet geconsulteerd werden. Wanneer een vrouw geen re-infibulatie wil ondergaan, maar wanneer haar echtgenoot of familie dit wel van haar verwacht, is het bijzonder moeilijk voor de vrouw om zich hiertegen te verzetten. Er zijn ook gevallen waarbij de vrouw 'vrijwillig' opteert voor een re-infibulatie, onder meer vanuit een wijdverspreid idee dat dit nodig is om de echtgenoot seksueel tevreden te houden en aldus te vermijden dat de echtgenoot een andere vrouw neemt, of nog omdat de vrouwen het oncomfortabel vinden om na een jarenlange gesloten labia plots een open litteken te hebben.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoekster om bij terugkeer naar Somalië opnieuw te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individueel onderzoek op, waarbij onder meer rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren, zoals de leeftijd, de familiale status, het type van de reeds ondergane VGV, de familiale houding ten overstaan van VGV, enzovoort (EUAA "Country guidance: Somalië", augustus 2023, p. 124). Vervolging van personen die onder dit profiel vallen kan plaatsvinden omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep, dan wel om omwille van religieuze redenen.

5.7. Er staat *in casu* niet ter betwisting dat verzoekster een infibulatie (VGV type III) heeft ondergaan. Verzoekster stelt zowel in het verzoekschrift als ter terechtzitting dat ze tweemaal besneden werd. Ter terechtzitting geeft ze aan dat ze besneden werden als kind, en een tweede keer nadat ze haar miskraam gehad heeft. Hoewel deze uiteenzetting in het verzoekschrift slechts uiterst summier is, kan de Raad niet voorbijgaan aan de vaststelling dat verzoekster een medisch attest, waaruit een type III VGV blijkt, bijbrengt. Dit attest opgesteld door de arts van het gesloten opvangcentrum waar ze verblijft, werd nog niet eerder aan de verwerende partij meegedeeld. Tijdens het persoonlijk onderhoud heeft verzoekster evenmin uit eigen initiatief verdere verklaringen afgelegd omtrent haar VGV, doch dienaangaande wijst de Raad erop dat – zoals verzoekster in haar verzoekschrift ook aangeeft – VGV bij Somalische vrouwen een wijdverspreide traditie is. Ook uit de landeninformatie, zoals deze zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, blijkt dat 98 % van de Somalische vrouwen een vorm van VGV hebben ondergaan. Rekening houdend met de zeer hoge prevalentiegraad van VGV in Somalië en de omstandigheid dat dergelijke praktijken dermate cultureel zijn ingeburgerd, is de Raad van oordeel dat het verzoekster niet ten kwade kan worden geduurd dat zij – ondanks dat wel de nodige stukken inzake de door haar ondergane VGV waren opgesteld – niet op eigen initiatief verdere verklaringen hierover heeft afgelegd. Ter terechtzitting haalt verzoekster echter aan dat Somalië het land is waar ze geslagen werd en verminkt geraakt is, nadat ze uiteengezet heeft dat ze er een VGV type III ondergaan heeft. Voorts heeft de verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming ingediend aan de grens, toen ze met een passagiersvliegtuig uit Addis Ababa Bole (Ethiopië) kwam en uit Somalië gevlucht was.

Het komt de verwerende partij toe om de verzoekende partij te horen over haar infibulatie VGV type III, wat haar opvattingen hierover zijn en of zij een desinfibulatie wenst te laten uitvoeren daar zij uitdrukkelijk aanhaalt dat infibulatie een vorm van verminking is en indien ze een desinfibulatie wenst te ondergaan wat de impact hiervan op het risico op een herhaalde vervolging bij een terugkeer naar Somalië is. Vervolgens komt het aan de verwerende partij om verzoeksters verklaringen te beoordelen in het licht van de beschikbare landeninformatie, tezamen bekeken met de objectieve medische gegevens die in huidige zaak voorliggen, evenals de persoonlijke omstandigheden van verzoeksters zaak om na te gaan of er *in casu* goede redenen zijn om aan te nemen dat verzoekster niet opnieuw zal worden onderworpen aan de reeds ondergane daad van vervolging bij een terugkeer naar Somalië. Dat verzoekster reeds werd onderworpen aan de zwaarste vorm van besnijdenis, zodat zij niet opnieuw kan worden besneden, gaat volstrekt voorbij aan de hierboven besproken landeninformatie, waaruit blijkt dat re-infibulatie vaak voorkomt. Voorts kunnen volgens de EUAA Country Guidance Somalia de familiale omstandigheden een relevante risicobepalende omstandigheid uitmaken, doch blijkt uit de Country Guidance – dat slechts een exemplatieve opsomming van elementen verschaft – geenszins dat het onontbeerlijk is om hierover duidelijkheid te hebben. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat VGV in Somalië een universeel en wijdverspreid gegeven is, waarbij noch de geografie, noch de sociaaleconomische omstandigheden, noch de clanaffiliatie een doorslaggevende

invloed hebben. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt verder dat een verzoekster zich niet kan beroepen op de Somalische overheid, de religieuze leiders, de clanauthoriteiten of ngo's voor bescherming.

5.8. Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het verzoek om internationale bescherming van verzoekster niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

5.9. Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 4 juni 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS